

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΤΗΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Εσωτερικοῦ δρ. 8.—'Εξωτερικοῦ 40-κρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φιλόσοφ, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)· 'Η πραγματικὴ ζωὴ, κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.— Παύλου Ζανέ, Τὰ τελικὰ αἶτια (κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ).—Εὐαγγελικὸν Κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· 'Η ὑπὸ τῶν πομπῶν ἐπειλομένη διττὴ πρόνοια καὶ περιθαλψίς.—'Εκ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων λαῶν.— Σκέψεις περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀπὸ Πολυκάρπου Ι. Συναδοῦ, Ἱεροκήρυκος.— 'Αρχὴ συμπερασμάτων περὶ τοῦ ἐν 'Ελλάδι μασσωνισμοῦ.—'Η νέα 'Ιερὰ Σύνοδος.—'Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Κήρυγμα «'Αναπλάσεως».

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ «'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου)

'Εν τῇ Μορῇ.... 15 'Ιουλίου 18....

Δύο μῆνας ἀκόμη καὶ θὰ τελειώσω τὰ μαθήματά μου, θ' ἀφήσω τὸ μοναστήριον, θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρικὴν αἰτίαν.... Θὰ τελειώσω.... Καὶ ὅμως ἡ μήτηρ 'Αγγέλω, ἥτις πάντοτε διὰ γνωμικῶν ὁμιλεῖ, καθ' ἑκάστην μᾶς ἐπα-
ναλαμβάνει: ἡ μάθσις διαρκεῖ καθ' ὅσον τὸν βίον!..... Ζῆν ἐστὶ μαρθάνειν!.... Λοιπὸν ἐν θὰ τελειώσω, μὲ πε-
ριμένουν ἤδη τὰ μαθήματα τοῦ βίου... τί εὖτος μοι ἐπιφυ-
λάττει;

Σ' αὐτὴ τῇ σκοτεινῇ ζωῇ, ποῦ τώρα μόλις μπαίνω,

Ποῖα τύχη νὰ μὲ καρτερῇ, τί τάχα θ' ἀπογένω;

'Ενίοτε θέλω νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ μέλλον, νὰ τὸ ἐρωτήσω πόσον χρόνον ζωῆς μοι ἐπιφυλάσσει.... Φρονιμωτέρη ἐν ταῦτοις, ἀφίεμαι εἰς τὰς Θεῖαν Πρόνοιαν, ἥς ἡ γλυκεῖα χεὶρ μὲ ὠδήγησεν ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας μέχρι σήμερον, καὶ ἥτις θὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν εἰρηνικὴν λιμένα, ὅπου οἱ χριστιανοὶ ἀνα-

παύονται.... Ὡ Θεέ μου! ἐδῶ, εἰς τὸ ἄστυ τοῦτο τῆς νεότητός μας, ζῶμεν ὑπὸ τὰ ἁμαρτὰ σου ὡς παιδία ἀθῶα καὶ φιλήσυχ' ἀργότερα ἐλπίζω νὰ ζητήσω εἰς βίον ἄγνόν, ἂν ὦ ἐὺτυχῇ, τὰ πατρικά σου βλέμματα· εἴθε οὐδέποτε νὰ τὰ φοβηθῶ καὶ νὰ τὰ ἐπιθυμῶ πάντοτε!

16 Ἀβγυῶστου 18....

Πόσον ἦτο γλυκὺ νὰ βλέπῃ τις τὴν λιτανεῖαν τῆς χθὲς ὑπὸ τὰς καστανέας τοῦ κήπου, ἐνῶ ὁ μεγαλοπρεπῶς δύνων ἥλιος ἔρριπε βροχὴν χρυσοῦ κομποροῦ ἐπὶ τῶν μακρῶν κυματίζοντων πέτρων μας! 'Η ἰσορὴ καλλοιῇ τῆς ἐσπέρας, τῶν ἀνθέων τὰ ἀρώματα ἀναμιγνύμενα μὲ τὰ ἀρώματα τοῦ λιθανωτοῦ, τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν συγχέομενον θαυμασίως καὶ ἐλαφρῶς μὲ τοὺς σοβαροὺς θεοὺς ὕμνους, ἡ γαληνιαία καὶ προσεκτικὴ στάσις τῶν μοναχῶν, ἡ ἐνωσις δλων αὐτῶν τῶν ψυχῶν εἰς μ' ἅν καὶ μόνον σκέψιν, εἶδον εἰς τὴν ὥραν ταύτην οὐράνιον τι θέληγτρον. Μετ' ὀλίγον θὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸν κόσμον· θὰ πηγαίνωμεν ἐνίοτε εἰς τὰς ἐσπέρας ὡραῖαι καὶ πολὺ ἐστολισμέναι, δὲν θὰ φέρωμεν πλέον τὸν λευκὸν πέπλον καὶ τὸν ἐκ βόδων στέφανον τῶν ὑποτρόφων· θὰ εἴμεθα τέλος μεγάλα ὑποκαίμενα, πλὴν ἀμριβάλλω ἂν θὰ εἴμεθα εὐτυχέστεραι τῆς ἐσπέρας τῆς χθὲς.

29 Ἀβγυῶστου 18....

'Η τῆς ἀναχωρήσεως στιγμὴ πλησιάζει· οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ἐγένοντο· ἔδωκα εἰς τὰς συντρόφους μου, τὰς ὑπολας δὲν θὰ ἐπανιδῶ πλέον, ἐνθούμιά τινα, καὶ τὰς ἐνηγκλίσθην κλαίουσα· πρέπει ν' ἀναχωρήσω· πρέπει νὰ σ' ἀφήσω, ἀγκιπητὸ οἶκε τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ, οἶκε εὐλογημένης, ὅπου διήλθον δέκα ὀλόκληρα ἔτη ἡτυχῶ καὶ εὐτυχῇ! 'Υγιαίνειτε, καλὰ μοναχαί, σεῖς αἱ τόσον γλυκαῖαι δι' ἡμᾶς καὶ τόσον αὐστηραὶ δι' ἐκυτὰς! 'Υγιαίνειτε, παιδικαί μου φίλαι, οἵτινες μοι μετε-
δίδετε ἄμυλλαν τόσῃ ζωηράν διὰ τὴν ἐργασίαν, καὶ συνεμε-
ρίζεσθε μετ' ἐμοῦ στιγμὰς τόσον ζωηρᾶς παιδρότητας, τόσον ἡσύχου χαρᾶς! Χαῖρε κῆπε, ὅπου δὲν θὰ χορεύωμεν πλέον! Χαῖρε ναῖσκε, ὅπου ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τόσον κατὰ-

νυξιν ἐπληρούτο· ἔγραφα στίχους τινάς· αὕτη εἶνε ἡ τελευ-
ταία μου μαθητική τρεῖλλα.

Χαῖρε γλυκεῖα διζμονή, μέ θέλητρα γεμάτη,
Ποῦ χρόνια πέρασα πολλά, παιδούλα εὐτυχισμένη·
"Ὡ χαῖρε! σ' ἀποχαιρετῶ μέ θαυρασμένο μάτι,
Μέ φόβο γιὰ τὸ ἄγνωστο· σ' ἀφήνω λυπημένη.

Χαῖρε, γιατί τὰ ἄλλα σου θ' ἀφήτω τ' ἀνθισμένα,
Στὸν ἴσκιό τῆς βελανιδιάς δὲν θὰ ξανακαθίσω,
Πλεῖστ' ἐδὲ θ' ἀκὼ τ' ἀηρόνια σου τὰ τόσο ἀγαπημένα,
"Ὅταν γλυκὰ θὰ κελαδοῦν· ὦ! χαῖρε· θὰ σ' ἀφήσω!

Χαίρετε, χαίρετε καὶ σεῖς λουλούδια ζηλεμένα,
Ποῦ μόνη μου σὰς πότιζα καὶ σὰς καλλιεργοῦσα!
Χωρὶς ἐμὲ θὰ πείφατε, φτωχὰ μου, μαραμμένα!
"Ὡ λούλουδ' ἀδελφάκια μου, πόσο σὰς ἀγαποῦσα!

Χαῖρ' ἐκκλησιὰ, ποῦ μ' ἐβλεπες συχνὰ γονατισμένη
Νὰ στέλνω πρὸς τὸν Πλάστην μου θερμὴ μιὰ προσευχή μου,
Ποῦ μ' ἐβλεπες χαρούμενη, ποῦ μ' ἐβλεπες θλιμμένη·
Χαῖρε! δὲν θὰ με ξαναῖδῃς· γι' αὐτὸ πᾶν ἡ ψυχὴ μου.

Καὶ σεῖς φιλῶνές συντρόφισσες, ὅπου τρελλὰ γελάτε,
Καὶ παίζετε, ἐνῶ ἐγὼ μὲ λύπη σὰς ἀφήνω,
Χαίρετε! κ' εἴθε πάντοτε τὸν βίον νὰ περνᾶτε·
Χαρούμενες καὶ γελαστές· τέτοια εὐχὴ σὰς δίνω.

Καὶ σεῖς, ὅπου σὲν ἄγγελοι στέλετ' ἐδῶ κοντά μου,
Καὶ στὴ χαρὰ μου χαίρεσθε, στὴ θλίψι μου πονεῖτε,
Π' ὡς τώρα ὠδηγοῦσατε πιστὰ τὰ βήματά μου,
"Ὡ χαίρετε, μητέρες μου, καὶ μὴ με λησμονεῖτε!

Χαίρετε!

Σεπτέμβριος 18 ...

Πόσον οἱ γονεῖς μου εἶνε καλοὶ δι' ἐμέ, καὶ ὅποιον εὐ-
χαρίστησιν αἰσθάνεται τις ἐπανευρισκόμενος εἰς τὴν πατρι-
κὴν φωλεάν! βλέπων καθ' ἐλπίσιν τὸν πατέρα καὶ τὴν μη-
τέρα του, ὁμιλῶν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του διὰ παρελθόντας
χρόνους, ζῶν ἐν οἰκογενεῖς, ἔχων δηλαδὴ τὴν χαρὰν ἐν τῇ
ψυχῇ καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὰ χεῖλη! Ἡ μήτηρ μου μὲ ἐδέ-
χθη μετὰ φλοστοργίας, ἣν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω· μὲ ὠ-
δήγησεν εὐθὺς εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶχεν
ἐσχάτως τακτοποιήσει. "Ὡ! πόσον κομψὸν εἶνε τὸ δω-
μάτιόν μου, καὶ πόσον εὐχαριστοῦμαι εἰς αὐτό! εἰς ἐκείνην
αὐτοῦ γωνίαν ἐπανευρίσκω τὴν ἀγαθότητα τῆς μητρός μου
καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἀναμνήσεις! νομίζω, ὅτι εὐωδιάζει
ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ παρελθόντος· βλέπω εἰς αὐτὸ τὰς εἰκό-
νας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν εἶδον, καὶ οἵτινες
ἐν τούτοις μοὶ εἶνε οἰκεῖοι· τόσα διηγήματα, τόσαι οἰκογε-
νειακαὶ παραδόσεις μοὶ ἔκλειαν γνωπτοὺς εἰσέλους, οἵτινες
ἐκάθησαν ἄλλοτε εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ οἵτινες τῶρα
διὰ παντὸς ἐχάθησαν. Ὁ πατήρ μου ἀγκυρᾷ τόσον πολὺ νὰ
ὁμιλῇ διὰ τὴν μητέρα του! ἡ μητέρα τότε εὐχαρίστως ἀ-

ναφέρει τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν συγγενῶν της,
ὥστε γνωρίζω ἐκείνους, οἵτινες δὲν ὑπάρχουσι πλέον, ὡς
γνωρίζω τὴν καλὴν μου μάμμη, ἣτις χθὲς μὲ ἐνηγκαλίσθη
μετὰ στοργῆς. Ἄλλ' ἂς περιγραφῶμεν τὸ δωμάτιόν μου, τὸ
κομψόν μου δωμάτιον.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 133)

Ὁ τρόπος τοῦ συλλογισμοῦ, τὸν ὅποιον ἀνεπτύξαμεν
προηγουμένως, καὶ τὸν ὅποιον θεωροῦμεν ὡς τὸ δοκιμαστικὸν
γνωρίσμα τῶν τελικῶν αἰτίων, ἐφαρμόζεται μὲ τρόπον ἐμ-
ποιοῦντα ἀκόμη μεγαλειτέραν αἰσθησιν, ὅταν τις μεταβαίνει
ἀπὸ τῆς προσαρμογῆς τῶν ὀργάνων πρὸς τὴν σφύρην αὐτῶν.
Τὴν ἐλπίδα μὲν πράγματι; "Ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ἐν ἐκ-
στή λειτουργίᾳ ἐν σημείον ὀρισμένον, ὅπου εἶνε ἡ οὐσιώδης
ἐνέργεια τῆς λειτουργίας, καὶ νὰ θεωρῶμεν τὴν ἐνέργειαν
ταύτην ὁπλῶς ὡς ἐν ἐξαγόμενον. Βλέπει τις παρευθὺς ὅτι,
διὰ τὴν καταστάσιν δυνατὸν τοῦτο τὸ ἐξαγόμενον, ἐχρησθῇ
τόσφ' ἐνδεῶς ἀριθμὸς συμπτώσεων, ὥστε αἱ συμπτώσεις αὗται
δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν, ἐὰν τὸ ἐξαγόμενον τοῦτο δὲν
ᾖνε σκοπός. Πίστον τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶνε προφανέστε-
ρον ἀκόμη, ὅταν τις παραβῇ τὴν οἰκίαν τοῦ; διαφύρου; παρ-
γοντας ἐνδὲς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου ἢ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς
λειτουργίας, ἀλλὰ τὴν συμφωνίαν τῶν διαφόρων ὀργάνων ἢ
τῶν διαφόρων λειτουργιῶν. Πράγματι ἀρκεῖ τότε νὰ λαμβι-
νῇ τ. εἰς ἐκ τῶν ὀργάνων τούτων μετὰ τῆς λειτουργίας του,
καὶ νὰ θεωρῇ τὴν λειτουργίαν ταύτην ὡς ἀπλοῦν ἐξαγόμε-
νον· π.χ. τὸν πνεῦμον καὶ τὴν ἀναπνοήν. Ὁ ζήτησις τότε
πῶς ἡ λειτουργία αὕτη εἶνε δυνατὴ, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι ὑποβί-
ναι ἀντοχήν; ἐν ἄλλο ὄργανον καὶ ἄλλην λειτουργίαν, π.χ.
τὴν καρδίαν καὶ τὴν κυκλοφορίαν. Λοιπὸν ἔνθα τὰ δύο ταῦτα
ὄργανα καὶ αἱ δύο αὗται λειτουργίαι (ὑποθετικῶς ἀναγκαῖα
τὸ εἶναι διὰ τὸ ἄλλο) συμπίπτουσιν ὁμοῦ, εἶνε ἀδύνατον ἄνευ
θαύματος, ἐν κοινῇ τις αἰτία, κατὰλληλος νὰ ἐπωφεληθῇ
τῆς σχέσεως τῶν δύο γεγονότων, δὲν συνέδωκε τὸ ἐν μετὰ τοῦ
ἑτέρου, τοῦτέστι δὲν ἔκαμνε τὸ ἐν διὰ τὸ ἄλλο.

"Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὸν περὶ φημον τοῦτον νόμον,
κληθέντα νόμον τῶν ὀργανικῶν σχέσεων, καὶ τὸν ὅποιον
ὁ Κυβέριος περιέλαβε διὰ τῶν λέξεων τούτων. Ἄπαν οὖν ὁ ὁρ-
γανικὸν σχηματίζει εἰς ὅλον, ἐν σύστημα αὐτοτελές, τοῦ
ὁποῦ τὰ μέρη ἀναποκρίνονται ἀμοιβαίως καὶ συντρέχουσι
πρὸς τὴν αὐτὴν τελειωτικὴν πρᾶξιν δι' ἀμοιβαίας ἀλληλε-
πιδράσεις· τὴν ἰδίαν ἰδέαν ὁ Κάντιος ἐξέφραξε τὸ κατ' αὐ-
τὸν διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ὀρισμοῦ. ἌΤὸ ὀργανικὸν ὄν, ἐλε-
γεν, εἶνε ὁ, ἐνθὰ τὸ πᾶν εἶνε ταυτοχρόνως σκοπός καὶ
μέσον».

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ εἰσελθῶμεν ἐνταῦθα εἰς τὰς λε-
πτομερείας τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ἐχρησίμευσεν ἡ βίσις
τῆς συγκριτικῆς ἀνατομίας. "Ἄς ἀρκεσθῶμεν νὰ δειξῶμεν
γεγονότα τινά, τὰ γενικώτερα, σηματοθετήσιν ὑπὸ τοῦ Κυβέ-
ρου ἐν τῇ περικοπῇ ταύτῃ τῇ τόσον γνωστῇ καὶ τόσον συχνᾷ
ἀναφορῇ, ἀλλ' ἥτις τόσον ἀρμόζει πρὸς τὸ θέμα μας,
ὥστε ἀξίζει νὰ τὴν ἀναφέρωμεν ἀκόμη μιᾶν φορὰν. ἌΠοτέ,
λέγει, ὁδὸς ὁδὸς καὶ ἀρμόδιος νὰ διαμελίσῃ τὴν σάρκα,
ἐὰν θὰ συνυπάρξῃ εἰς τὸ αὐτὸ ζωϊκὸν εἶδος μὲ πόδα περιε-
καλυμμένον διὰ κερατώδους ἱστοῦ; χρῆσιμον μῖον διὰ νὰ ὑπο-
στηρίξῃ τὸ ζῆλον, καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ δὲν δύνανται νὰ ἀρπάξῃ τὴν
κλάν του. "Ἐκ τούτου ὁ κανὼν, ὅτι πᾶν ζῷον μὲ χηλὴν εἶνε
ροτοφάγον, καὶ οἱ λεπτομερέστεροι ἀκόμη κανόνες, οἵτινες δὲν
εἶνε ἐμὴ πορίσματα τοῦ προηγουμένου, ὅτι αἱ χηλαὶ εἰς τοὺς
πόδας δεικνύουσι μυλῶντας (τραπέζιτας) μὲ ἐπιπέδους
στεφάνους, πεπτικὸν σωλήνα μακρότατον, στόμαχον εὐρύν ἢ
πολλαπλοῦν, καὶ μέγαν ἀριθμὸν ἀναλογιῶν τοῦ αὐτοῦ εἰ-
δους... ἌΟὕτω τὰ ἔντερα ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰς σιγόνες,
αἱ σιγόνες πρὸς τοὺς γαστροὺς ὄνυχας, οἱ γαστροὶ ὄνυχες πρὸς
τοὺς ὀδόντας, πρὸς τὰ ὄργανα τῆς κινήσεως, καὶ τὸ ὄργανον
τῆς διανοίας». Ὁ Κυβέριος βεβαιῶι ἀκόμη ὅτι οἱ αὐτοὶ νόμοι
κανονίζει ἐπίσης ἕκαστον σύστημα ὀργάνων ἰδιαίτερον. Οὐ
ταῦτα, ἐν τῇ πεπτικῇ-συστήματι, αἱ μορφὴ τῶν ὀδόντων, τὸ
μήκος, οἱ ἐλιγμοί, ἡ διέυρυνσις τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, ὁ
ἀριθμὸς καὶ ἡ ἀφρόνεια τῶν διαλυτικῶν ὕγρων ἵνα γίνον-
ται εἰς αὐτόν, ἔχουσι πάντοτε θαυμαστὴν ἀναλογίαν μεταξὺ
αὐτῶν καὶ τῆς φύσεως, τῆς στερεότητος, τῆς διαλυτικότητος
τῶν ὑλῶν, τὰς ὁποίας τὸ ζῷον τρώγει... ἌΙ γενικάι σχέ-
σεις παράγουσιν ἄλλας μερικωτέρας. ἌΔιὰ νὰ δυνάται ἡ
συνῶν νὰ συλλαμβάνῃ, λέγει, χρειάζεται δι' αὐτὴν σχήμα
τις ὀγκώδεις, ἀναλογία τις μεταξὺ τῆς τοποθετήσεως τῆς
ἀντιστάσεως καὶ τῆς δυνάμεως ὡς πρὸς τὸ ὑπαπόχλιον, πά-
χυνσις τις τοῦ κροταφικοῦ μυός, ἥτις χρήζει χώρου τινὸς ἐν
τῇ κοιλότητι ἥτις τὸν δέχεται, καὶ κυρτότης τις ἐν τῇ ζυ-
γωματικῇ ἀψίδι ὑπὸ τὴν ὁποίαν διέρχεται, κτλ... ἌΔιὰ
νὰ δύνανται οἱ γαστροὶ ὄνυχες νὰ ἀρπάξωσι, θὰ χρειασθῇ εὐ-
κινησία τις εἰς τοὺς δακτύλους, δύναμις τις εἰς τοὺς ὄνυχας,
τὰ ὅποια θὰ ἐπακολουθήσωσιν αἱ ἀναγκαῖαι ὀρισμέναι μορ-
φαὶ εἰς ἑκάστην τὰς φάλαγγας, καὶ ἀναγκαῖαι διατάξεις τῶν
μυῶν καὶ τῶν τενόντων· θὰ χρειασθῇ ὥστε ὁ προδραχίων νὰ
ἔχῃ εὐκολίαν τινὰ νὰ στρέφεται, τὸ ὅποιον θὰ ἐπακολουθή-
σωσιν ἀκόμη ὀρισμέναι μορφαὶ τῶν ὀστέων ἐξ ὧν συντίθεται·
ἀλλὰ τὰ ὅσα τοῦ προδραχίονος ἀρθροῦμενα μετὰ τοῦ βρα-
χίονος δὲν δύνανται νὰ ἀλλάξωσι μορφὰς χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι
μεταβολὰς εἰς ἐκεῖνον... Ἡ ἐλευθερία κινήσεως ὅλων τούτων
τῶν μερῶν θὰ ἀπαιτήσῃ εἰς ὅλους τοὺς μῦς ἀναλογίας τινάς,
καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀναλογιῶν τούτων εἰς τοὺς μῦς
θὰ ὀρίσωσιν ἀκόμη εἰδικώτερον τὴν μορφήν τῶν ὀστέων».

Συμβαίνει τὸ αὐτὸ εἰς τὰς λειτουργίας, ὡς εἰς τὰ ὄργανα.
Ἐἵνε ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένα μετὰ τῶν καὶ ἀλληλέ-
γγοι αἱ μὲν πρὸς τὰς δέ. ἌἩ ἀναπνοή, λέγει ὁ Flourens,
ἐπὶ γίνονται ἐν περιορισμένῳ ἀναπνευστικῷ ὄργανῳ, δὲν δύ-
ναι νὰ λάβῃ χώραν ἄνευ τῆς κυκλοφορίας· διότι ἀνάγκη

τὸ αἷμα νὰ φθῇ εἰς τὸ ἀναπνευστικὸν ὄργανον, εἰς τὸ ὄρ-
γανον ὅπου δέχεται τὸν ἀέρα· καὶ ἡ κυκλοφορία τὸ φέρει ἐκεῖ·
ἡ κυκλοφορία δὲν δύναται νὰ συντελεσθῇ ἄνευ τῆς ἐρεθιστι-
κότητος· διότι ἡ ἐρεθιστικότης καθαρίζει τὰς συστολάς τῆς
καρδίας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὰς κινήσεις τοῦ αἵματος· ἡ
μυϊκὴ ἐρεθιστικότης δὲν δύναται νὰ συμβῇ ἄνευ τῆς νευρικής
ἐνεργείας. Καὶ ἐν ἐκ τούτων ὑποστῇ μεταβολήν, πρέπει
ὅλα τὰ ἄλλα νὰ μεταβληθῶσιν. Ἐὰν ἡ κυκλοφορία λείπῃ,
ἡ ἀναπνοὴ δὲν δύναται πλέον νὰ γίνηται ἐν περιορισμένῳ
ὄργανῳ, πρέπει νὰ ὁποθῇ γενικὴ, ὡς εἰς τὰ ἔντομα. Ἐ-
πειδὴ τὸ αἷμα δὲν ὑπάγει νὰ ζητήσῃ τὸν ἀέρα, πρέπει ὁ ἀὴρ
νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τὸ αἷμα· ὑπάρχουσι λοιπὸν ὀργανικαὶ
συνθήκαι αἵτινες ἀπαιτοῦνται ὑπάρχουσιν ἄλλα αἵτινες
ἀποκλείονται. Ἀναπνοὴ περιορισμένη ἀπαιτεῖ ἀναγκαῖως
κυκλοφορίαν πνευμονικὴν· ἀναπνοὴ γενικὴ καθιστᾷ τὴν πνευ-
μονικὴν κυκλοφορίαν ἀνωφελῆ καὶ τὴν ἀποκλείει. Ἡ ἰσχύς
τῶν κινήσεων ἐξαρτᾷται σταθερῶς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀνα-
πνοῆς· διότι ἡ ἀναπνοὴ ἀποδίδει εἰς τὴν μυϊκὴν ἵνα τὴν ἐξα-
σθενώσιν ἐρεθιστικότητά της. Ὑπάρχουσι τέσσαρα εἶδη
κινήσεων ἀνταποκρινόμενα πρὸς τοὺς τέσσαρας βλαβερὰς τῆς
ἀναπνοῆς· ἡ πτήσις τοῦ πτηνοῦ, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται
πρὸς τὴν διπλὴν ἀναπνοήν· τὸ βάδισμα, τὸ πηδῆμα, ὁ δρό-
μος τῶν μαστοφόρων, ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὴν πλήρη,
ἀλλ' ἀπλήν ἀναπνοήν· ἡ ἔρπυσις τοῦ ἑρπετοῦ, κινήσεις διὰ
τῆς ὁποίας τὸ ζῷον δὲν κἀμνει, εἰμὴ νὰ σύρῃται ἐπὶ τῆς γῆς·
καὶ ἡ νῆξις τοῦ ἰχθύος, κινήσεις διὰ τὴν ὁποίαν τὸ ζῷον
ἀνάγκη νὰ ὑποβαστάζῃται ἐν ὕδατι, τοῦ ὁποῦ τὸ εἰδικὸν
βάρος εἶνε σχεδὸν ἴσον πρὸς τὸ αὐτοῦ».

Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν ἄνευ τελικῆς αἰτίας τὰς ἀναριθμήτους
ταύτας σχέσεις, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι, ἐνῶ αἱ φυσικαὶ
αἰτίαι ἐνεργοῦσιν ἐξ ἐνός διὰ νὰ παραγάγωσιν ὄργανά τινα,
ἄλλαι αἰτίαι εὐρίσκονται ὅτι παράγουσι ταυτοχρόνως ἄλλα
ὄργανα, ἐν ἀναγκαίᾳ σχέσει μετὰ τῶν πρώτων. Πῶς δύο
συστήματα αἰτίων, ἐνεργοῦντα αὐτὰ κεχωρισμένως καὶ εἰς τὰ
τυφλά, ἡδυνήθησαν νὰ συναντηθῶσι μὲ τρόπον τόσον ἐκπλη-
κτικὸν ἐν τῇ κοινῇ αὐτῶν ἐνεργείᾳ; Ἐννοῶ καλῶς, ὅτι ὁ
φυσικὸς ὁργανισμὸς ἐγκαταλειπόμενος εἰς ἐαυτὸν δημιουργεῖ
ἐπὶ τέλους ὀδόντας ὀφθαλμοὺς· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσω, διὰ
ὅτι αὐτὸς ὁργανισμὸς παράγει ταυτοχρόνως γαστροὺς ὄνυχας
καὶ ὄχι χηλὰς. Γεγονικὰ ὄργανα δύνανται ἀναμφιβόλως νὰ
τροποποιηθῶσιν ἀμοιβαίως καὶ νὰ προσεμοιωθῶσι τὸ ἐν πρὸς
τὸ ἕτερον· ἀλλὰ πῶς ἡ ἐνέργεια τῆς καρδίας θὰ συμφω-
νήσῃ μετὰ τῆς τῶν πνευμόνων; Πῶς τὰ ὄργανα τῆς ἀνα-
πνοῆς θὰ τεθῶσιν εἰς συμφωνίαν μετὰ τὰ ὄργανα τῆς κι-
νήσεως; Ἐὰν, ἀντὶ νὰ ἀποδεχθῇ τις αἰτίας διαφόρους,
αἵτινες συγκλίνουσιν ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, ἀποδεχθῇ τις
μῖαν μόνην, πρέπει ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὰ πράγματα
χωροῦσιν ἀκριβῶς, ὡς ἐὰν ἡ αἰτία αὕτη ἦτο ὀρισμένη
νὰ ἐνεργῇ διὰ τινος προκαταβολικῆς ἀναπαραστάσεως
τοῦ ἀποτελέσματος, καὶ μέχρις οὗ ἀποδεχθῇ τὸ ἐναν-
τίον, ἡ εἰκασία τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶνε κατὰλληλος. Αἱ
ὀργανικαὶ σχέσεις ἐπιβεβαιουσι μὲ τρόπον ἀξιοσημείωτον τὴν
ἀρχήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κάντιος ἀνάγει τὴν σκοπιμότητα,

τούτῳ τὸν ἐκ ἐκ τῶν προτέρων καθορισμὸν τῶν μερῶν ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ ὅλου. Αὕτη ἡ προδιάταξις τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον, ἡ προκαταβολικὴ κυβέρνησις τῶν μερῶν ὑπὸ τοῦ ὅλου, καὶ ἡ συμφωνία αὐτοῦ τοῦτοῦ ὅλου μετὰ τοῦ γενικοῦ τούτου φαινόμενου τοῦ καλουμένου ζωῆ, φαίνεται καλῶς ὅτι δεικνύει ὅτι τὸ ὅλον δὲν εἶνε ἀπλοῦν ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ἐπίσης αἰτία, καὶ ὅτι τὰ μέρη δὲν θὰ ἐπεδείκνυνται αὐτὴν τὴν διάταξιν, ἐὰν τὸ ὅλον δὲν ἐπέταττε τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Η ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ
ΔΙΤΤΗ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΑΨΙΣ

Ἀγαπητοὶ ἀγαγῶσται!

Ὁ τίτλος τῆς πραγματικῆς εὐγενείας ἀνήκει εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνας, αἱ ὑποτασσόμεναι εὐσπλαγγνίαν καὶ αἰκτον ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, ὑπὲρ τῶν πασχόντων δηλονότι καὶ τυραννουμένων ἀπὸ τὰ θειὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπὸ τὰ θειὰ τῆς πενίας καὶ τῶν σωματικῶν στερήσεων.

Ἐκ τῆς ἱστορίας εἶνε γνωστὸν, ὅτι τοιαύτην εὐσπλαγγνίαν καὶ εὐγένειαν ψυχῆς ἐν τῇ ἀριότητι καὶ πλήρει τελειότητι αὐτῆς μόνον ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς παρουσίασεν ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ὅποیان ἠκολούθησαν οἱ θεοκῆρυκες Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἄξιοι τούτων διάδοχοι, καὶ δι' αὐτῶν μετεδόθη εἰς ἅπαν τὸ χριστιανικὸν πλῆρωμα, ὅπερ ἐν τῇ ἀκμῇ του εἶχεν ἐξορίσθαι ἐκ τῶν κόλπων αὐτοῦ τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν πενίαν, διότι αὐτοῦ πλῆθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία . . . οὐδὲ ἐνδεής τις ἀπῆρχεν ἐν αὐτοῖς (1). Ἐπομένως ὅπου ὑπάρχει καλῶς ὠργανωμένη Χριστιανικὴ κοινωνία, ἐκεῖ οὔτε ἡ ψυχὴ οὔτε τὸ σῶμα κινδυνεύει, διότι ἐκεῖ διττὴ λαμβάνεται πρόνοια καὶ διττὴ διενεργεῖται περιθαψίς.

Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς ἐπομένης Η' Κυριακῆς τοῦ Ματθαίου βλέπομεν ἐμφανῶς τὴν πρὸς τὸ λογικὸν ποιμνιον, τὴν πρὸς τὸν λαὸν ὀρειλομένην ἀπὸ μέρους τῶν Ποιμένων, Πρεσβυτέρων καὶ ἐπισκόπων διττὴν πρόνοιαν καὶ περιθαψίν, τὴν ἠθικὴν δηλονότι καὶ ὕλικήν.

Ὁ Ἰησοῦς, διηγείται τὸ Εὐαγγέλιον, πληροφορηθεὶς τὰ τῆς ἀδικίας σφαγῆς τοῦ μελλόντος τῶν Προφητῶν, τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἐξῆλθε τῆς Καπερναούμ καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον παρὰ τὴν πόλιν Βηθσαιδᾶ, ἵνα ἀναπαυθῇ μετὰ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰ πλῆθη μαθόντα, ὅτι ἐξῆλθε τῆς Καπερναούμ, ἐσπευσαν σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, καὶ εὗρον αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ χωρὶς νὰ λάβωσιν

οὐδεμίαν τροφὴν μαζί των. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος λέγει, ὅτι ἐπεὶ ἤλθεν ἀπὸ παύων τῶν πόλεων συνῆλθον αὐτοὶ (1), καὶ εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολλὴν ὄχλον, καὶ εὐσπλαγγνίσθη ἐν αὐτοῖς, ὅτι ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα· καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς πολλὰ. (2) Ὁ δὲ Ἰερὸς Ματθαῖος προσθεῖται τὸ καὶ ἐθεράπευσεν τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. (3)

Ἀλλ' ἡ μακρὰ διδασκαλία καὶ ἡ θεραπεία τῶν ἀρρώστων ἐπῆλθε πολλὸν χρόνον, καὶ τὸ ἐσπέραις ἐφθασε, καὶ τροφαί, πρὸς προμήθειαν ἐν τῇ ἐρήμῳ δὲν ὑπάρχοντες τὸ τοιαῦτον δὲν ἦτο διόλου ἀδιάφορον εἰς τοὺς Μαθητάς, πολλὴ δὲ μᾶλλον εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν Ἰησοῦν. Οἱ Μαθηταί, ἀναλαμβάνοντες τὴν πλήρη ποιμαντικὴν φροντίδα, προσέρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν διὰ τὸ προκεχωρηκὸς τῆς ὥρας καὶ τὸ ἔρημον τοῦ τόπου, ἵνα ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους, εἰς ἀπὸ τῶν ἐκείνων εἰς τὰς κώμας ἀγοράσασιν ἑαυτοῖς βρώματα (4). Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἱκανοποιῶν τὴν δικαίαν καὶ εὐγενὴ πρόνοιαν τῶν μελλόντων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἱερῶν αὐτοῦ Μαθητῶν, αὐτοὶ δὲ ὑπερφυστάτου θαύματος, διὰ τῶν εὐλογηθέντων πάντες ἄρτων καὶ δύο ἰχθύων τρέφει αὐτοὺς, δοὺς τοῖς Μιθηταῖς πρὸς πίστωσιν τῆς θεότητός του τοὺς ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἵνα αὐτοὶ διανεμίσωσι τοῖς ὄχλοις, καὶ λάβῃ ἕκαστος κλάσματά· ἀπὸ ἑνα κέφινον, ἵνα μὴ τι νομίσωσι φάσμα· «ἔφαγον, λέγει, πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν καὶ ἦσαν (οἱ Μαθηταί) τὸ περισσεῖον τῶν κλασμάτων, ὅδεκα κοφίνους πλήρεις. Οἱ δὲ ἐσθιοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδιῶν. (5)

Κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν θείων Ἀποστόλων οφείλουσι πάντοτε νὰ βιάζωνται καὶ οἱ ἐκαστοὶ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, Πρεσβύτεροι καὶ Ἐπίσκοποι, μεριμνῶντες οὐ μόνον περὶ τῶν πνευματικῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου των, λαμβάνοντες ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν ἐχόντων καὶ ἐρχόμενοι ἐπικουροὶ εἰς τὸ ὑπάρημα τῶν πενήτων.

Οἱ μὴ ἔχοντες τὸ τοιοῦτον κύρος παρὰ τῇ ποίμνῳ τῶν Ἱερῶν καὶ Ἐπισκόπων δὲν εἶνε ἄρτιοι Πιπτερές τοῦ λαοῦ, οὐδὲ ἱκανοὶ νὰ κατέχωσι τοιαύτην ὑψηλὴν βαθμίδα ἐν τῇ κοινωνικῇ κλίμακῃ, τὸ δὲ λεγόμενον δὲν εἶνε θεωρία ἀλλὰ πρᾶξις, διότι εἰς τὸν ἐνάρετον καὶ ἀφιλοκερδῆ ποιμένα περιδίδουσιν οἱ πιστοὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν των, πολλὰ δὲ μᾶλλον τὴν δι' ἐλεημοσύνην χρησιμεύουσιν ὕλην. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ λέγει διὰ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ, ὅτι ὅπου τὰ λογικὰ πρόβατα καταστρέφονται ἠθικῶς καὶ σωματικῶς, ἐκεῖ δὲν ὑφίστανται ποιμένες ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των. «Διεδόξαται, λέγει, τὰ πρόβατά μου διὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας, καὶ ἐγενήθησαν εἰς κατάδραμα πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἐρημοῦ, καὶ τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ . . . τότε λέγει Κύριος· ἴδοι ἐγὼ ἐπὶ τοὺς ποιμένας καὶ ἐπιζητήσω τὰ πρόβατά μου ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν. . . » (6) Κατὰ δὲ τὸν ἀφῆι Σολομώντα «ὡς κρίσις ἀπότομος ἐν τοῖς διαπράξαντι γίνονται. (7)

(1) Μάρκ. σ'. 33. (2) Αὐτόθι 34. (3) Ματθ. ιδ'. 14. (4) Αὐτόθι 15. (5) Αὐτόθι 20, 21. (6) Ἰεζεκ. λδ' 5, 9. (7) Σόφ. Σολ. σ'. 3.

(1) Πράξ. ε', 32, 34.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπαρτισθῇ σῶμα τέλειον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ Ποιμένων ἁγίων, ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ συνανθῇ τὴν τοιαύτην καὶ τοσαύτην ἔλλειψιν ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Κοινωνία, ἡ πρώτη ὀργανοῦσα, καὶ ἡ δευτέρα παρέχουσα ἐκλεκτὰ μέλη αὐτῆς δυνάμενα νὰ κατανοήσωσι τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματός των. Ἐπ' ὅσον δὲ οἱ μὲν σπουδάζονται κληρικοί σπουδάζουσι παρήλικες καὶ μὲ τριάκοντα ἔως ἐξήκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν ὡς ἱεροδίακονοι, τὰ δὲ ἐκκλησιαστικὰ χρήματα τῶν ναῶν δαπανῶνται εἰς ὑποτρόφους ἱεραρεῖς καὶ δικηγόρους καὶ πρὸς ἀπαρτισμὸν ἡγουμένων μεγάρων τῇ ἐνόχῳ προστασίᾳ τῶν ἰσχυρῶν, οἱ ἡμέτεροι κληρικοί οὐδέποτε θὰ χρησιμεύωσιν ὡς ἐργάται τῆς διττῆς προνοίας καὶ περιθάλψεως, ἀγωνιζόμενοι τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς περιθάλψεως ἑαυτῶν διὰ μέσων ἐν πολλοῖς πολὺ ἀπεχόντων τοῦ εὐπρεποῦς.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΑΡΧΑΙΩΝ ΛΑΩΝ

Α'. ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

Ἡ ἰδέα περὶ καταργήσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου προῆλθε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Ἀνατολῆς. Οὕτω Σαββάκις, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα π. Χ. ἀντικατέστησεν τὴν θανατικὴν ποινὴν διὰ δεσμῶν καὶ δημοσίων ἔργων. Οἱ δὲ κατὰ τοὺς οἱ μὴ ἐργαζόμενοι ἐπιμελῶς, ὑπεβάλλοντο εἰς μαστιγώσεις. Βραδύτερον καθήργησεν αὐτοῦ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰνδικῆς Ἀσώκας κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα π. Χ.

Β'. ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐδίκασαν τοὺς νεκροὺς διὰ τεσσαράκοντα τοὺς ἀσπαστῶν. Οἱ δικασταὶ οὗτοι ἐκάθηντο ἐπὶ τινος ἡμικυκλίου παρὰ τὴν νακρικὴν λάρνακα, ὁ δὲ νόμος ἐδίδε ἐξουσίαν εἰς τὸν θέλοντα νὰ προσέρχεται ὅπως κατηγορήσῃ τὸν νεκρόν. Καὶ ἂν μὲν ἀπεδεικνύετο, ὅτι ὁ ἀποθανὼν κακῶς ἔζησεν, ἐστερεῖτο τὸ σῶμά του τῆς συνεπιζομένης ταφῆς, ἐὰν δὲ κακῶς δὲν παρίστατο κατήγορος ἢ ἡ κατηγορία ἀπεδεικνύετο ἀβάσιμος, ὁ ἀποθανὼν ἐπληροῖτο καὶ ἐκθαύετο μετὰ τιμῆς.

Γ'. ΠΟΙΝΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Οἱ Αἰγύπτιοι τὸν μοιχὸν ἐτιμώρουν διὰ χιλίων ραβδισμῶν, τὴν δὲ μοιχαλίδαν δι' ἀποκοπῆς τῆς ρινός.

Ἐς Συρίᾳ καὶ Φοινίκῃ οἱ ἐνοχοὶ μοιχείας ἐκείοντο. Ἐν τῇ Ἰνδικῇ κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Μανού ἡ μὲν μοιχαλὶς παρῶντο ἐπὶ δημοσίας πλατείας εἰς βορὰν τῶν κυνῶν, ὁ δὲ μοιχὸς ἐκείοντο ἐπὶ σιδηρᾶς πεφυρακτωμένης κλίνης.

Δ'. ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΑΡ' ΕΒΡΑΙΟΙΣ

Τὴν κατηγορίαν εἰσέχεν ὁ παθὼν, ὅστις καὶ τὴν ὑπεστή-

ριζεν, ὁ δὲ κατηγορούμενος παρίστατο πενθηροῶν καὶ τεταπεινωμένος.

Ἡ ἀνάκρισις διεξήγετο συνοπτικῶς καὶ διὰ ζωῆς φωνῆς, ἡ δὲ ἀπόδειξις ἐγένετο διὰ μαρτύρων.

Πρὸς καταδίκην ἀπῆρχετο τὸ σύμφωνον δύο τοὺς ἀλλήλους μαρτυριῶν τοῦ μαρτυρεῖν ἀπῆλλαστο ὁ ἄρχιερεὺς διὰ τὸ σεβαστὸν τοῦ ἀξιώματός του, ἀπεκλείοντο δὲ αἱ γυναῖκες, οἱ δοῦλοι, οἱ ξένοι, καὶ ἐκ τῶν πολιτῶν ὅσοι δι' ἀτιμίαν ἀπεκλείοντο τῆς δικαστικῆς λειτουργίας.

Ὁ κατηγορούμενος ἀπήγγελλεν ὁ ἴδιος τὴν ἀπολογίαν του, διότι συνήγοροι δὲν ὑπῆρχον παρὰ τοῖς Ἑβραίοις.

Μόνη ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου ἀνεῖ τῆς συμφωνοῦ καταθέσεως τῶν μαρτύρων δὲν ἤρκει πρὸς καταδίκην. Ἀλλ' ἡ ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς, θεωρουμένη ὡς μετένοια, ἐμετράζε τὴν ποινὴν.

Πᾶσα βία κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἡ βίασμός, ἡ παραπειστικὴ ἐρώτησις, ἦτο αὐστηρῶς ἀπαγορευμένη.

Εἰς τοὺς κατηγοροὺς καὶ τοὺς μάρτυρας ὑπεθυμίζετο ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ὅτι, ἐὰν διὰ ψευδῶν βεβαιώσεων καὶ καταθέσεων των ἐξεχύνετο τὸ αἷμα τοῦ θύου, τὸ αἷμα τοῦτο ἡθελε βοᾷ κατ' αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου ὡς τὸ αἷμα τοῦ δικαίου Ἀβελ κατὰ Κεῖν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ φονέως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὴμοιο δὲν ὑπῆρχον, αὐτοὶ οἱ μάρτυρες ὤφειλον νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπίσταν, ρίπτοντες πρῶτον τὸν λίθον κατὰ τοῦ καταδικασθέντος.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐγένετο τὴν ἐπομένην τῆς καταδίκης ἡμέραν, ἐν τῇ μεταξὺ δὲ οἱ καταδικασάντες δικασταί, ὑπὸ νηστείαν πάντοτε διατελοῦντες, ἡδύνατο, ἐὰν ἐπιείκοντο ὅτι ἀδίκως καταδίκασαν, νὰ ζητήσωσιν ἀναψηλάφησιν τῆς δίκης. Ἀναψηλάφησιν ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ὅστις ἐθέλοι καὶ ἐκ τοῦ λαοῦ ὕψωνε τὴν φωνὴν του ὑπὲρ τοῦ καταδίκου, ἔστω καὶ παιδάριον, ὡς ἐγένεον ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ κατὰ τὴν περιβόητον τῆς Σουσάνης δίκην.

Ε'. Η ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΟΥΔΑΙΟΙΣ

Δύο τρόποι ἦσαν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις διὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν, ὁ διὰ λιθοβολισμοῦ, καὶ ὁ διὰ ξίφους θανάτου. ὁ δὲ δεύτερος ἐθεωρεῖτο ἀτιμωτικώτερος τοῦ πρώτου· αἱ λοιπαί, π. χ. ἡ διχοτομία, ὁ πριονισμός, ἡ μέχρι θανάτου μαστίγωσις ἢ τυμπανισμός, ὁ διὰ τῆς θερμῆς στάκτης θάνατος, ὁ διὰ τῶν θηρίων, ὁ κατὰ τῶν βράχων κρημνισμός, ἡ πυρὰ κτλ. παρελήφθησαν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνατολικῶν ἐθνῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν βασιλέων, ἡ δὲ σταύρωσις μόνον μετὰ τὴν κατάκτησιν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Εἰς τὸ Δεύτερον. ΚΑ'. 22 καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ I, 26, εὐρίσκομεν τὸ ἐπιπρεμῆν ἐπὶ ξύλου, ἀλλ' ὡς πρόσθετον κατὰ τοῦ πτώματος τοῦ θανατωθέντος ἀτιμίαν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

[Συνέχεια· Ὡς ἀπὸ. 1922].

Β'.

Ἡ Χριστιανικὴ πίστις δὲν εἶνε, πολλοῦ γε δεῖ. συγκατάθεσις μόνον τοῦ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις τῆς καρδίας πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ Χριστιανικὴ πίστις κατ' ἀκολουθίαν πρώτιστα καὶ μάλιστα ἀπαιτεῖ τὴν καρδίαν. Ἡ ὀρθοκράτεια προϋποθέτει, ὡς λέγει ὁ Στίβμ, πάντοτε ἡθικὸς ὄρους, προαίρεσιν, θέλησιν, ἐλπίδιν. Ἡ ἀμαρτία, σκοτίζουσα καὶ ὡς νέφος πυκνὸν καλύπτουσα τὸν νοῦν, ἐπιφέρει καὶ τὴν ἀπιστίαν, ἥτις εἶνε λατρεία τοῦ ἐγώ. Ἡ γνῶσις τῆς θρησκείας εἶνε οὕτω συνδεσμένη μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἡθικότητος, ὥστε ἡ ἐξαοθέννησις τῆς μίας ἐπιφέρει τὴν ἐξαοθέννησιν τῆς ἄλλης, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Ἡ πίστις κινδυνεύει νὰ καταστήσῃ πίστις ἄψυχος παρεργόμενη ὡς ψιλὴ τῆς διανοίας ὑπολογισμὸς, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν παραδῶσῃ καὶ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Θεόν. Ἡ θρησκευτικὴ ἀλήθεια καὶ πίστις εἶνε πρακτικὴ. Ὅσα τις μᾶλλον ἀκολουθεῖ ταύτην καὶ συμμορφοῦται πρὸς αὐτήν, τόσῳ καὶ τὸ φῶς αὐτῆς αὐξάνει καὶ θερμότης ἐκπέμπεται ἐξ αὐτῆς. «Ὁ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς» (Ἰωάν. γ. 21), λέγει ὁ Θεοῦ ἀνθρώπος ἡμῶν Σωτὴρ. Ἡ διδρῶσις ἀρα τῆς καρδίας ἀνταντρωχῆς ἐπιφέρει καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀνθρώπος ἀγνός καὶ καθαρὸς ἡμῖστα εἶνε ἄπιστος. Ὁ τοιοῦτος χεῖρει ἀκούων περὶ Θεοῦ καὶ ἡθικῶν νόμων καὶ θέας δικαιοσύνης. Συναισθάνεται, ὡς εἰπεῖν, τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, αἰτίνες πληρέστατα συνάδουσι πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς κλίσεις καὶ ὁρμὰς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐπεθύμουν λέγει ὁ ἡθικολόγος La Brgère, νὰ εὕρισκον νηφάλιον, ἐγκρατῆ, δίκαιον, ἀγνόν ἄνθρωπον ὅστις νὰ ἡρνεῖτο τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς· ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲ ἦτο τοῦλάχιστον ἀμερόληπτος, ἀλλὰ τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει. Μόνον ἀληθῶς ὁ ἀμαρτωλὸς θεωρεῖ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας ὡς μαρίαν, «ψυχικὸς ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος, μαρὶα γὰρ αὐτῷ ἐστὶ καὶ. οὐ δύναται γινῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται» (Α' Κορινθ' 6, 14). Ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία καὶ ἡ βούλησις τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκουσιν ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην μόνον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ βίρου ἡμῶν, ἐν τῷ Θεῷ καὶ τῇ πίστει πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. αὐτεῖτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πιφορισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ.). Ἡ πίστις παρὰ τοῖς διαφόροις χριστιανοῖς εἶνε διάφορος κατὰ τὴν ἔντασιν καὶ τὴν ἰσχύϊν. Ἄλλος ἔχει μείζονα καὶ ἄλλος ἐλάττωνα πίστιν. Καθ' ἑκάστην ἡ πίστις, φωτίζουσα τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καὶ θερμαίνουσα τὴν καρδίαν, ἐνισχύει τὴν βούλησιν αὐτοῦ καὶ κατέρθωσιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῶν καλῶν ἔργων, οὕτω τὰνἀπαλιν τὰ καλὰ ἔργα αὐξάνουσι τὴν πίστιν τοῦ Χριστιανοῦ. Ἡ πίστις οὐχ ἡμῖστα αὐξάνει διὰ τῆς προσευχῆς, ἥτις εἶνε ὁμιλία τις μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅσα τις ἀληθῶς θερμότερον καὶ ζωηρότερον

προσεύχεται καὶ μετὰ ἀληθοῦς κατανύξεως, τόσῳ καὶ ἡ πίστις πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, αὐξάνει, ὡς εἰπεῖν, καὶ μεγαλύνεται· καθὼς τὸ μικρὸν ρυάκιον ἡμέρα καὶ κατ' ὀλίγον αὐξάνει καὶ ἀποβαίνει χείμαρρος ὀρητικῆς παρασάρων πᾶν τὸ προστυχόν, οὕτω καὶ ἡ μικρὰ τὸ πρῶτον πίστις, διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῶν καλῶν ἔργων καὶ τοῦ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτισμοῦ, ἀποβαίνει πίστις στερεὰ καὶ ἀκλόνητος, πίστις ἀδιάσειστος, ἐναντίον τῆς ὁποίας τὰ κύματα τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ψευδευσιότητος, τὰ καθ' ἑκάστην ὑπὸ τοῦ μακρομένου πνεύματος τῆς πλάνης ἐγειρόμενα, ἀδυνατοῦσι παντάπασιν νὰ ἐπιφέρωσι καὶ τὸν ἐλάχιστον κληνισμόν. Ἡ πίστις εἶνε δῶρον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον τῶν δῶρων τοῦ Παναγίου Θεοῦ. Δὲν ἐρχεται διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀδριότητος τῶν πραγμάτων ἀνάγκης, ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ προκαλοῦμεν, ὡς, δι' ὁμοιοῦ, καὶ δι' ἄλλων μέσων καὶ διὰ τῆς προσευχῆς. Ἡ πίστις τοῦ Χριστιανοῦ προάγεται μόνον καὶ τελειοῦται διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως, ἥτις εἶνε, κατὰ Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρεῖα, (Στρωματ. βιβ' 7) «ἀπόδειξις τῶν διὰ τῆς πίστεως παρελημμένων ἰσχυρὰ καὶ βεβίωτος». Ἡ Ἐκκλησία ἀποκαρῶσεν τὸ τερτοουλλάνειον ἐκεῖνο; credo quia absurdum est; στήριζει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γνώσεως, ἥς ἄνευ υποχείριος παραδίδεται ὁ ἄνθρωπος ταῖς ἀμφιβολίαις καὶ προσβολαῖς τῶν τέκνων τοῦ αἵματος τούτου (πρὸς καὶ Ambrossii, de Jacob et vii, beata L. I. 1). Οἱ Ἀπόστολοι τὸ πρῶτον εἶχον μικρὴν πίστιν, ὀλιγοπιστίαν, δι' ἣν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς οὐχ ἔπαυε δεικνύει αὐτοὺς. «Κύριε, πρόσθεος ἡμῖν πίστιν», ἔλεγον πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Διὰ τῆς προσευχῆς ὅμως καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο οὕτω ἀκλόνητοι ἐν τῇ πίστει, ὥστε καὶ ἐβδόμησαν καὶ διέδωκαν τὸ ἀνέσπερον φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῷ τότε γνωστῷ κόσμῳ, ἐν μέτρῳ ἀπέλων καλυμμάτων, καὶ τὸ αἶμα αὐτῶν ἐξέχεαν χάριν τοῦ Χριστοῦ. «Πίστις ἡγεσθαι τῶν περὶ Θεοῦ λόγων, πίστις καὶ μὴ ἀπόδειξις, λέγει ὁ Ἱ. Βασίλειος, πίστις· ἡ ὑπὲρ τὰς λογικὰς μεθόδους τὴν ψυχὴν καὶ συγκατάθεσιν ἔλκουσα, πίστις οὐχ ἡ γεωμετρικῆς ἀνάγκης, ἀλλ' ἡ ταῖς τοῦ Πνεύματος ἐνεργείαις συνηγομένη» (ὁμιλ. καὶ ψαλμ. 39). Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πίστις εἶνε, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, δῶρον τοῦ Θεοῦ, παραμένει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ αὐξάνει ἐπ' ὅσον καὶ οὗτος, ἐλευθέρως ἐνεργῶν καὶ ἐργαζόμενος, προσπαθεῖ νὰ καταστή ὁμοίος τῷ Θεῷ καὶ ἐκδηλοῖ ἔργῳ τὴν πίστιν ταύτην, ἐπ' ὅσον δηλονότι πράττει ἔργα σύμφωνα τῇ πίστει. Ὅσα τις κατ' ἀκολουθίαν ἀπομακρύνεται τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἀμαρτίας, τόσῳ ἐλαττοῦται καὶ ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς προσευχῆς. «Καθὼς τὸ λυχνιαῖον φῶς, λέγει ψυχολογικῶτα ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, τῷ ἑλατῷ κατέχεται, ἀναλωθέντος δὲ τούτου, κακεῖνο συναναλωθὲν ἐξηφανίσθη οὕτω καὶ ἡ πίστις, παρόντων μὲν ἔργων ἀγαθῶν, ἀντὶ ἐλαίου ἐπιχορηγούμενων τῇ ψυχῇ, μένει, τούτων δ' ἀπόντων καὶ ἡ τῆς πίστεως φλόξ ἐσβέσθη» (ὁμιλ. 18 εἰς τὴν πρὸς Ῥωμ.). Ἐντεῦθεν ἐξηγᾶται καὶ τόδε, ὅτι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς, καίπερ μὴ σκοτισθέντες ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ψευδευσιότητος καὶ τοῦ

ὀλισμοῦ, δὲν ἔχουσιν ὅμως τὴν ἀπαιτούμενην πίστιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἀμαρτία, ὅσον καυστικὴ τις καὶ φθοροποιὸς λίψ, καταμαρμαίνει τὰ εὐγενῆ καὶ ἀγνὰ αἰσθηματὰ καὶ ἐκρίστει καὶ αὐτὴν τὴν φωτίζουσαν καὶ σώζουσαν πίστιν. Καθὼς ἡ πλάνη καὶ δεισιδαιμονία σκοτίζει τὸν νοῦν, οὕτω καὶ ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ ἀληθινοῦ φωτός, τοῦ Θεοῦ. «Ἐπιχορηγήσατε, λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐν τῇ πίστει ὁμῶν τὴν ἀρετὴν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν, ἐν δὲ τῇ γνῶσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονήν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν, ἐν δὲ τῇ εὐσέβειᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην». (Β' Πέτρ. α. 5—7).

Πολύκαρπος Ι. Συνοδινδὸς
(Ἀκολουθεῖ)
Ἱεροκήρυξ.

ΑΡΧΗ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΜΑΣΣΟΝΙΣΜΟΥ

Ὁ μασσωνισμὸς, συνεσπαιρωμένος εἰς τὸ σκότος, προβάλλει ἐν τούτοις τὴν παραλογιστέραν ἀξίωσιν ἀπὸ ὅσας ποτὲ ἔφθασεν εἰς ἀνθρώπινα ὧτα· καὶ σοὶ λέγει ἀπὸ τοῦ σηλαίου του, ἀπὸ τῆς κρύπτης του, ἀπὸ τῆς ἀβύσσου του· ἀκρύπτομαι, ἀλλὰ σὺ ὀφείλεις νὰ ἔχῃς πίστιν εἰς ἐμέ· εἰμαι τέκνον τοῦ ζῆφου, ἀλλ' ἀξίω ὅτι εἰμαι πατήρ τοῦ φωτός· μὴ δέ με κατακρίνης· ἐγὼ δὲν κρίνομαι, ἀλλὰ πιστεύομαι· ἰδικόν σου καθήκον εἶνε νὰ κύπτῃς, ἰδὸν μου δικαίωμα εἶνε νὰ ἐπιβάλλωμαι.

Ὁ λέγων ταῦτα μασσωνισμὸς τί εἶνε;

Ἐταίρια.

Καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ καταβολῆς κόσμου οὐδεὶς δυνάστης προέβαλε σύστημα αὐθαριετότερον, καθολικώτερον, αὐταρχικώτερον.

Ὁ μασσωνισμὸς, κρίνων τὸν Θεόν, ἀπορρίπτει ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ περιβάλλοντος τοῦ δια τὰ θετικὰ θρησκευματα. Καὶ ὁ Χριστὸς, ὁ ἀπαυτῶν νὰ πιστευθῇ καὶ συγχρόνως προβάλῃ τὸν ἐαυτὸν τοῦ εἰς ψηλάφειν, δὲν εὐρίσκει χάριν εἰς τοὺς ἡγέτας τοῦ μασσωνισμοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ μασσωνισμὸς αὐτὸς, ὁ οὕτω, κατὰ τὸ λέγειν του, φιλελεύθερος, ὥστε νὰ ἀποσείῃ τὴν πίστιν, ἣν ἔχει ὑπὲρ τοῦ ἐαυτοῦ τοῦ ὁ Χριστὸς, ὁ μασσωνισμὸς, ὡς σύστημα ἀνθρώπων ἀνομοιῶν, τῆς σκιᾶς ἀνθρώπων, τοῦ σκότους, τοῦ ἐρέβους, τοῦ μᾶ καὶ λέγει δι' ἐαυτὸν· αἰγὼ δὲν κρίνομαι, μόνον πιστεύομαι· ἰδικόν σου καθήκον εἶνε νὰ κύπτῃς, ἐμὸν δικαίωμα εἶνε νὰ ἐπιβάλλωμαι.

Εἶνε τις ἡλίθιος; εἶνε τις παράφρων; εἶνε τις ἔχων τὴν διάθεσιν ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ λογικοῦ προσώπου;

Ἄς ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ μασσωνισμοῦ.

Ἄλλ' ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν πιστεύομεν μετὰ λόγου, καμμίαν ὁρεξίν δὲν ἔχομεν βεβίωσι νὰ πιστεύωμεν ἄνευ ἐρεύνης καὶ ἄνευ πειθούς εἰς τὰς βεβιώσεις τοῦ

μασσωνισμοῦ. Καὶ τῷ λέγομεν αὐτὴν ψυχὴν μας δὲν σοὶ τὴν παρεδίδωμεν πρὸς καταπάτησιν. Ἐπ' ὅσον εἰς τὸ σκότος στηρίζῃ τὴν ὑπόστασιν σου καὶ ἐκ τοῦ ἐρέβους ζητεῖς νὰ κατασκευάσῃς τὴν αἴγλην σου, ἡμεῖς ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ σὲ καταδικάσωμεν ἐκ τῶν προτέρων ἄνευ συζητήσεως, δι' αὐτὸ τοῦτο, διότι δὲν θέλεις τὴν συζήτησιν, ἀλλὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον ἐπιβολήν. Ἐν τούτοις δὲν τὸ κάμνομεν. Τί δὲ μόνον θὰ πράξωμεν; Ὁ δὲ σὲ κρίνωμεν καὶ θὰ σὲ ἐρευνήσωμεν· ἄνευ προκαταλήψεως καὶ ἄνευ πάθους.

Νὰ ἐρευνήσωμεν τὸν μασσωνισμόν, ἰδοὺ τὸ καθήκον μας καὶ τὸ δικαίωμά μας. Ὁ δὲ τὸν ἐρευνήσωμεν δὲ καὶ τοὶ ὑπεκφεύγει αὐτῆς τὴν ἐρευναν, καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὰ βέθη τοῦ σηλαίου τοῦ θὰ χύσωμεν εἰς αὐτὰ τὸ φῶς, τὸ ὅποιον τόσον μισεῖ.

Πῶς;

Ὁμοῦ υἱοθετοῦντες ὅσα καλοῦν οἱ μασσῶνοι φήμας καὶ σπερμολογίας, ἀλλ' ἐξετάζοντες ὅσα τῆς ἐταιρίας των γνωρίζονται καὶ ὅσα ἀγνοοῦνται.

Εἰς τὰ πρῶτα, τὰ γνωστά, θὰ δώσωμεν τὸν χαρακτηρισμόν, τὸν ὅποιο ἐπιδέχονται τὰ γεγονότα· εἰς τὰ δεύτερα, τὰ ἀγνωστά, θὰ δώσωμεν τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ μυστικισμοῦ, ὅστις τὰ περιλαμβάνει.

Καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ τὰ γνωστά.

Εἰς τὸ προηγούμενον τῆς «Ἀναπλάσεως» φύλλον, ἐγνωστοποιήσαμεν, ἀναγνώσται, βεβαίως τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι μασσωνισμοῦ.

Αἱ μὲν τῶν πληροφοριῶν τούτων μᾶς ἐδείξαν ἕνα τῶν τρόπων, δι' ὧν στρατολογοῦνται τὰ μέλη αὐτοῦ.

Ὁ τρόπος οὗτος εἶνε τὸ ψεῦδος, ἡ παραπλάνησις, ἡ ἀπάτη.

Ὁ μασσωνισμὸς, κατὰ τὸ ἐπίσημον λέγειν του, ὅταν πρόκηται ν' ἀπολογηθῇ ἐλεγχόμενος, δὲν ἀναμειγνύεται ποσῶς εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα· δὲν εἶνε παρὰ σωματικὸν φιλανθρωπικόν.

Καὶ ἐν τούτοις εἰς τὰς ἐνεργείας του διὰ προσηλυτισμὸν παρίσταται καὶ ὡς πολιτικὸς σωτὴρ καὶ ἐκκαθαριστής. Ἰνα πυκνώσῃ τὰς τάξεις του καὶ αὐξήσῃ τοὺς προσηλύτους του, δὲν διστάζει νὰ μετέλθῃ πᾶν μέσον. Προβάλλει ὅλα τὰ δολιώματα, ἀπλῶναι ὅλα τὰ δίκτυα, καὶ βίπτει ὅλας τὰς σαγῆνας. Καὶ ὅσοι συλληφθῶν, συνελήφθησαν. Ὁ ἀριθμὸς νὰ αὐξήσῃ· Ἰδοὺ ὁ σκοπός. Τὸ πῶς εἶνε ὁδὸς ἀδιάφορος. Ὁ μασσωνισμὸς δὲν διστάζει διὰ τὰ μέσα. Ὁ διστάγμων ὑποθέτει συνέδρῃσιν· ἀλλ' ὁ μασσωνισμὸς αἶρει τὴν συνέδρῃσιν. Καὶ οὕτω ψεύδεται πρὸς τὰ θεράματα τῆς σήμερον, τὰ ὅποια θὰ εἶνε οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐταῖροι τῆς αὔριον. Ἡ πρώτη γνωριμία καὶ ἡ προσοικειώσις τελεῖται οὐχὶ δι' εὐλικρινείας καὶ διὰ πεθοῦς, ἀλλὰ διὰ παραπλάνησεως καὶ δι' ἀπάτης.

Ἐχομεν λοιπὸν ὡς γνωστόν, ὡς γεγονός, ὡς δεδομένον, ὅτι ὁ ἐν Ἑλλάδι μασσωνισμὸς στρατολογεῖ ἐταίρους ἐξαπατῶν αὐτοὺς περὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν σκοπῶν του. Ἐπομένως, ἐὰν ἡ εὐθύτης καὶ ἡ εὐλικρινεία εἶνε στοιχειώδεις τῆς ἡθικῆς ὁδοῦ, ὁ μασσωνισμὸς, υἱοθετῶν τὴν ἀπάτην, ἀποτελεῖ ἐταίριον ἀνῆθικον.

Ἐν συμπέρασμα τοῦτο.

Ἄλλ' ἐπονται καὶ ἄλλα. Ποῖα;

Ὅτι ὁ μασσονισμὸς, διαφθείρων τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐταίρων του, διαπράττει ἄλλην ἀπίστην. Διὰ τὴν ἀπίστην τοῦ ὁ πραγματικὸς εἶναι διόφορος ἀπὸ τὸν ὅγκον του τὸν φαινομενικόν. Εἰς τὰ μέλη του συμπεριλαμβάνει καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐξαπατηθέντας μὲ δηλώσεις φευδῶν σκοπῶν· ἀλλὰ εἰ πλείστοι ἐξ αὐτῶν γίνονται μόνοι μεταξὺ τῶν μελῶν του, χωρὶς γὰρ ἦντο πράγματι τοιοῦτοι.

Καὶ εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο συμπέρασμα προστίθεται καὶ τρίτον· ὅτι δηλαδὴ ὁ μασσονισμὸς διαπράττει ἄλλην ἀπίστην, ὅταν προβάλλῃ εἰς ἀπολογίαν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ του ὀνόματος ἐταίρων αὐτοῦ εὐποληπτῶν, οἵτινες ἐμπνέουσι ποῖαν τινα ἐμπιστοσύνην. Πῶς ἐγέναν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μασσόνοι; Δι' ἀπάτης. Ἡ ἀπάτη τοῦς προσήγγισε μίαν στιγμὴν πρὸς τὸν μασσονισμὸν, διὰ τὴν τοὺς ἀποχωρήσῃ ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ διὰ χάσματος μεγάλου. Οὐδεμία δὲ λογικὴ καὶ οὐδεμία ἠθικὴ ἐπιτρέπει εἰς τινὰ νὰ ἐπιδεικνύῃ ὡς ἴδιαν τὴν ὑπόληψιν τοῦ θύματος του.

Καὶ ἡ ἀπάτη ἔχει τὴν συνέχειάν της.

Τί λέγουσιν οἱ ἰθύνοντες τῆς μασσονίας ὅτι ἐμπνέει τὴν ἐταιρίαν των;

Ἡ ἰσότης καὶ ἡ φιλανθρωπία.

Ἄς τοὺς ἴδωμεν ὡς πρὸς τὴν ἰσότητα.

Αὐτὴ ἡ ὀργάνωσις των καὶ ἡ ἱεραρχία των εἶναι μία τερραστία ἀνισότης καὶ ὑψηλοφροσύνη.

Ἐν αὐτῇ ἔχουν θέσιν οἱ αἱ κενοδοξοὶ βλάψεις καὶ αἱ πρὸς ὑπεροχὴν ὀρμαί.

Ὁ φίλος δημοσιογράφος μᾶς τὸ εἶπεν· Εἰσέρχονται πολλοὶ εἰς τὴν μασσονίαν, διὰ τὴν διακριθῶσι μὲ τίτλους καὶ νὰ ἱκανοποιήσων εὐτελεῖς φιλοδοξίας.

Αὐτοί, οἱ κατακρίνοντες τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοὺς Ἀρχιμανδρίτας της καὶ τοὺς Οἰκονόμους της, ἐδημιούργησαν ἀτελεύτητον ἄλυσιν τίτλων καὶ παρατίτλων, μὲ τοὺς ὁποίους διακρίνονται ἀπὸ τὰς ἀγέλας τῶν κατωτέρων των. Πῶς λοιπὸν κραυγάζουσιν ὑπὲρ τῆς ἰσότητος; Σύστημα τιτλομανῆς εἶναι ὁ χειρότερος αὐτῆς ἐχθρός. Προσθέσαστε καὶ τὸν τόσον μυστικισμὸν, ὅστις εἶναι ἡ ἄρνησις πάσης ἠθικῆς ἐλευθερίας, καὶ εἰπατέ μᾶς ἔπειτα ὅποια τις εἶναι ἡ περιλάλητος αὐτῇ μασσονικὴ ἀδελφότης καὶ ἰσότης. Οὐδὲν ἄλλο ἄλλο ἢ χυδαία καὶ ἀνελεύθερος ἀπάτη.

Καὶ τὸ κομβολόγιον τῆς ἀπάτης ἐξακολουθεῖ. Ἄς τὸ ἴδωμεν καὶ εἰς τὴν περιλάλητον μασσονικὴν φιλανθρωπίαν.

Πῶς ἐξασκεῖται αὕτη ἐν Ἑλλάδι;

Ὁ γνωρίζων καλῶς τὰ μασσονικὰ πράγματα ἐγκριτος δημοσιογράφος μᾶς τὸ εἶπε· τὰ μασσονικὰ ταμεία ἱερὰ τοῦνται. Καὶ ὁπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας διαπράττεται κλοπή.

Φιλανθρωπία λοιπὸν κατ' ἀπάτην, καὶ ἐν πράγματι ἡρσεία, ἰδοὺ ἐν ἄλλο χαρακτηριστικόν τοῦ ἐν Ἑλλάδι μασσονισμοῦ.

Ἀλλὰ τότε τίνα λόγον δύναται νὰ ἔχῃ ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸν πολέμῃ τις καὶ νὰ τὸν ἐλέγχῃ;

Ὡς ἐταιρία μυστικὴ, ἀντιστρατεύεται πρὸς τοὺς νόμους.

Ὡς ἐταιρία προσηλυτικὴ δι' ἀπάτης, ἐπιδεικνυμένη δι' ἀπάτης, φιλανθρωπευομένη δι' ἀπάτης ἐπεκτεινομένης μέχρι τῆς ταμιακῆς διαχείρισεως, δὲν ἀντιστρατεύεται μόνον πρὸς τὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἐπιτάγματα τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἐποτελεῖ δὲ κίνδυνον πολλαπλοῦν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, οὐτόχρημα λύμην καὶ ἔλεθρον αὐτῆς.

Ὅτι αὐτῆς κερδίζων τι καταδίδωκεται ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν δημοσιογραφίαν. Καὶ ὅταν ἐ-

λκλῆρος συνεταιρισμὸς ὑφίσταται διὰ τῆς ἀπάτης, προέγεται διὰ τῆς ἀπάτης, πλανᾷ διὰ τῆς ἀπάτης, ἀπάτης κατὰ τῶν βαλάντιων, κατὰ τῶν συνειδήσεων, κατὰ τῶν θυγῶν, πῶς θέλετε νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἀνεξέλεγκτον, ἵνα ἐξακολουθῇ τὸ ἔργον του ἀκωλύτως καὶ ἐπεκτείνῃ αὐτὸ μᾶλλον τοῦ μὴρως;

Τὸ σκότος προστατεύει καὶ προάγει τὴν σαπρίαν, καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἔχει ἀνάγκην ζωῆς, ἄρα καὶ ἀνάγκην φωτός. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ διαφωτίσωμεν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν σκοπῶν τῆς μασσονίας.

Γνωρίζομεν ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν προσηλυτισθέντων δι' ἀπάτης ἐπέκταν πάντα πρὸς αὐτὴν θαμνόν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· πρέπει νὰ φωτισθῶσι καὶ ἄλλοι πλανώμενοι ἐτι, ὥστε ἀπομακρυνθῶσι· πρέπει νὰ λάβωσιν ἐπίγνωσιν αὐτῆς καὶ ὅσοι ἐτι δὲν συνελήφθησαν εἰς τὰ δίκτυά της, ὥστε μὴ ἐμπέσωσι ποτε εἰς αὐτά.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ καθήκον ἱερὸν μᾶς ἐπιβάλλει νὰ συνεχίσωμεν ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τὴν ἀντιμασσονικὴν ἀρβρογραφίαν.

Η ΝΕΑ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἐδημοσιεύθη τὸ ἐξῆς Διάταγμα τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.

Προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ, καλούμεν τοὺς σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς·

α') Τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσης, Φαρσάλων καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀμβρόσιον, τὸ γε νῦν κεκλημένον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίου τῆ λήξει Σεβ. Ἐπισκόπου Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Μισαήλ κληθείσης Συνοδικῆς ἑώρας τῆς ἐνεστώσης συνοδικῆς περιόδου.

β') Τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Θήρας κ. Νικόδημον, ἵνα πρὸς τοῖς Σεβασμιωτάτοις τῇ Ἀρχιεπισκόπῳ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Θεοκλήτῳ καὶ τῇ Μητροπολίτῃ Δημητριάδος κ. Γρηγορίῳ, διατηρουμένοις συνέδροις Συνοδικαίς, συγκροτήσωσι τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ΜΗ' συνοδικὴν περίοδον, τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης προερχοῦς μὴνδος Σεπτεμβρίου ἀρχομένην, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Προκοπίου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 23 Ἰουλίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ΙΔ'. 14—22

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ΙΓ'. 1—11

Κυριακὴ 30 Ἰουλίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ΙΔ'. 23—34

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α'. Κορινθ. Ι'. 9—18

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν ἱ. Σύνοδον

Ὡρ. 8—9 μ. μ.

Κυριακὴ 23 Ἰουλίου Μυχ. Ι. Γαλανός

Ἐν Πειραιεῖ

ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρθανोटροφείῳ

Ὡρ. 5—6 μ. μ.

Κυριακὴ 23 Ἰουλίου Γ. Μακρῆς

Τυπογραφεῖον Ἀριστομένους Ζ. Διαλητοῦ